

## Arrest

**nr. 207 856 van 20 augustus 2018**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS**  
**Kroonlaan 207**  
**1050 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 februari 2009 België binnen en verzoekt op 19 juli 2018 voor de zesde maal om internationale bescherming. Op 2 augustus 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 augustus 2018 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u van Arabische origine, afkomstig uit Diwanya (Al Qadisiya-provincie), en in het bezit van de Iraakse nationaliteit.*

*Op 8 december 2009, twee dagen na uw aankomst in België, diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw broer W. K. A.-K. (...), bij de uitoefening van zijn functie bij de Nationale Garde, leiders van het Mehdi-leger zou hebben gearresteerd. Later zou ook u omwille hiervan met deze groepering problemen hebben gekregen. Op 6 september 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) inzake uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.*

*U diende op 12 februari 2013 een tweede verzoek in. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde op 14 februari 2013 dat uw tweede verzoek niet ontvankelijk was.*

*U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 23 september 2013. In uw derde verzoek verklaarde u dat uw familie in 2009 bedreigd werd naar aanleiding van uw problemen. Omwille van de bedreiging diende uw familie te verhuizen, zo stelde u. U legde geen stukken neer ter staving van uw verzoek. Het CGVS nam op 5 november 2013 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 23 december 2013 diende u uw vierde verzoek in. U herhaalde toen opnieuw uw vrees door de leden van het Mehdi-leger geviseerd te worden. Als nieuw element haalde u aan dat op 24 november 2013 de wagen van uw zus door onbekenden in brand werd gestoken. Daarnaast zou A. R. W. (...), één van de leiders van het Mehdi-leger met wie jullie problemen hadden, ter dood zijn veroordeeld. U legde in het licht van uw vierde verzoek de volgende nieuwe documenten neer: een vonnis van de Federale Rechtbank van Al Qadisiya (d.d. 9/07/2008 (scan), een verslag van het Directoraat-generaal van de Civiele Bescherming, afdeling brandweer en veiligheidszaken d.d. 27/11/2013 (origineel), een politieverzoek gericht aan de brandweer d.d. 27/11/2013 (scan), een aankoopovereenkomst van de wagen van uw zus (d.d. 23/10/2013) en vier foto's van de verbrande wagen van uw zus. U legde tevens ook de enveloppe neer waarin u deze documenten kreeg toegestuurd. Het CGVS oordeelde op 23 januari 2014 andermaal dat uw verzoek niet ontvankelijk was. In haar arrest van 20 mei 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door u ingestelde beroep.*

*Op 8 juni 2015 verklaarde u zich voor een vijfde maal vluchteling. In dat verzoek herhaalde u andermaal uw vrees voor het Mehdi-leger. U vernam dat leden van het Mehdi-leger nog steeds naar u en uw familieleden op zoek waren en u wees op de macht van de militie in Irak. U legde geen stukken neer ter staving van uw beweringen. Het CGVS besliste op 20 juli 2015 andermaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 9 mei 2018 vertrok u via IOM uit België. Op 10 mei 2018 kwam u in Irak aan. U vestigde zich bij uw zus in de Wahda wijk in Diwaniya (Al Qadisiya-provincie). Toen u op 16 mei 2018 uw nieuwe identiteitskaart ging afhalen, werd u door twee personen herkend. Ze vroegen u sinds wanneer u was teruggekeerd en vroegen tevens naar uw broers. Diezelfde avond werd het huis van uw zus binnengevallen door enkele leden van het Mehdi-leger (ondertussen veranderde deze organisatie haar naam naar saraya salam). Er werd naar u en uw broers gevraagd. Ze waren nog steeds uit op wraak omwille van de arrestatie die uw broer W. (...) had verricht. U slaagde er in via het dak te ontsnappen. Uw broer M. (...) werd tijdens de inval doodgeschoten toen hij probeerde te verhinderen dat u gevonden zou worden. U bent na dit incident naar Bagdad getrokken. U verbleef bij een vriend van uw schoonbroer in de wijk Khadimiya. In die periode kwam men bij uw zus nog een drietal keer naar u vragen. Ondertussen werden regelingen getroffen zodat u Irak terug kon verlaten. U deed dit op 25 mei 2018. U verbleef hierna een periode in Jordanië alvorens terug naar Europa te reizen.*

*U kwam op 18 juli 2018 terug in België aan. Op 19 juli 2018 diende u uw zesde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst hierbij naar de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw terugkeer naar Irak zoals deze hierboven beschreven werden.*

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw kieskaart en de boardingpassen en bagagestickers van uw terugkeer naar Irak. Tevens legt u kopieën neer van uw identiteitskaart (d.d. 16/5/18), een mail i.v.m. uw terugkeer naar Irak, een foto van de incheckbalie, een document van IOM, de overlijdensakte van uw broer, een rouwbericht en een klacht.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidig volgend verzoek blijkt vooreerst dat u blijft vasthouden aan de motieven die u in eerdere verzoeken heeft aangebracht, met name dat u geïnteresseerd wordt door het Mehdi-leger omwille van de werkzaamheden en de problemen van uw broer W. K. A.-K. (...). Reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Commissaris-generaal dat u de vluchtelingenstatus niet kon worden toegekend daar er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van uw broer en bijgevolg ook niet aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Uw tweede verzoek werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Naar aanleiding van uw derde, vierde en vijfde verzoek kwam het CGVS tot de conclusie dat het louter verwijzen en louter verder bouwen op uw initieel relaas - waaraan geen geloof kan worden gehecht - niet kan leiden tot een andere appreciatie van uw vluchtrelaas en dat bijgevolg deze nieuwe verzoeken niet ontvankelijk dienden te worden verklaard. Naar aanleiding van uw derde en vijfde verzoek ging u niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS, in het kader van uw vierde asielaanvraag deed u dit wel maar werd dit beroep verworpen door de RVV.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw zesde verzoek uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt en het actuele karakter ervan benadrukt door te verwijzen naar gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na uw terugkeer naar Irak, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen.

Uw **terugkeer** naar uw land in mei 2018 is bovendien onverenigbaar met de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Het feit dat u in België geen huisvesting en geen documenten had, maakte dat u ervoor koos terug te keren naar Irak (CGVS p.4). Indien u werkelijk nog zou te vrezen hebben voor de problemen die aanhaalde in uw eerdere verzoeken, kan moeilijk worden aangenomen dat u besliste terug te keren naar de regio waar deze problemen zich zouden hebben voorgedaan. Toch koos u ervoor zich terug in dezelfde stad te vestigen als waar u voor uw vertrek uit Irak verbleef. Op die manier zou u zich toch aan een niet te onderschatten risico blootstellen. Immers, zo zouden personen die het op u gemunt hebben het niet al te moeilijk hebben om u terug te vinden. Temeer daar u introk bij uw zus (CGVS p.4-5). U haalt zelf op een gegeven moment aan dat het voor uw vervolgers niet moeilijk zou zijn om haar adres te achterhalen (CGVS p.15). Dat u na uw terugkeer besliste zich daar te vestigen is dan ook niet te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging.

U verklaart in het kader van uw huidige verzoek dat de leden van het Mehdi-leger enkele dagen na uw aankomst in Irak in mei 2018 bij uw zus naar u op zoek kwamen omwille van de arrestatie die uw broer

W. (...) in het verleden uitvoerde (CGVS p.12-14). Hierbij zou uw broer M. (...) zijn gedood. Opmerkelijk is te moeten vaststellen dat hoewel uw familieleden wel verhuisden van hun oorspronkelijk adres in Diwaniya, tot op de dag van vandaag steeds in de regio van Diwaniya bleven wonen (CGVS p.5, 14-15). Gedurende quasi tien jaar verliep dit klaarblijkelijk zonder al te grote problemen. U beweert weliswaar dat men aan uw zus enkele keren naar u vroeg. Verder kunt u niets aanhalen dat uw familieleden zou zijn overkomen voor uw terugkeer naar Irak. U beweert op een bepaald moment zelfs gewoon gestopt te zijn met hiernaar te vragen (CGVS p.14-15). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat net enkele dagen na uw aankomst plots zou zijn overgegaan tot de moord op uw broer, terwijl deze reeds heel die tijd in deze regio verbleef. Na de moord op uw broer zouden ze nog een drietal keer bij uw zus naar u zijn komen vragen. Eerst beweert u dat dit een laatste keer gebeurde toen u in Khadimiya verbleef. U verklaart dat ze nadien niet meer langskwamen, onmiddellijk daarna beweert u het eigenlijk niet te weten. U zou hier niet naar hebben gevraagd (CGVS p.6-7). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Later antwoordt u dan weer dat ook na uw vertrek uit Irak soms nog naar u gevraagd zou zijn geweest (CGVS p.15). Bij doorvragen blijkt dit welgeteld een keer te zijn geweest. Dit zou dateren van voor uw komst naar België, toen u nog in Jordanië verbleef (CGVS p.16). U blijft voorts nog vaag over verschillende aspecten van uw relaas. Zo weet u niet wie de twee personen die u herkenden waren. U gaat er wel van uit dat ze tot het Mehdi-leger behoorden (CGVS p.11). U kunt niet zeggen hoeveel personen het huis van uw zus binnenvielen. U hebt haar dit niet gevraagd (CGVS p.12). U kunt ook geen concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken zouden hebben meegemaakt als u. Ook hier hebt u niet naar gevraagd (CGVS p.16). Al deze elementen maken dat de conclusie die reeds in uw vorige verzoeken werd gemaakt, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u door het Mehdi-leger vervolgd worden omwille van de beweerde activiteiten van uw broer W. (...), wederom bevestigd wordt.

Voorts dient nog te worden gewezen op het feit dat u toen u recent uit Irak vertrok, bij de grensovergang een **paspoort** met uw eigen gegevens erop toonde (CGVS p.9, 18). Dat u ervoor zou opteren legaal het land te verlaten indien u daadwerkelijk wordt gevisieerd door Mehdi-leger, is niet geloofwaardig. U haalt immers zelf aan dat zij met de autoriteiten samenwerken (CGVS p.15). Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Dit bevestigt dan ook des te meer dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van het Mehdi-leger, noch van de Iraakse autoriteiten.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele kieskaart, de boardingpassen en bagagestickers van uw terugkeer naar Irak en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 16/5/18), een mail i.v.m. uw terugkeer naar Irak, een foto van de incheckbalie en een document van IOM. Deze zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en terugkeer naar Irak, dewelke op zich niet betwist worden. Wat betreft de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer, het rouwbericht en de klacht dient allereerst te worden opgemerkt dat dit slechts kopieën zijn, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd. Documenten kunnen bovendien enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Volledigheidshalve moet ook aangestipt dat de opeenvolgende asielaanvragen van uw broer W. K. A. (...), met wiens profiel u uw eigen problemen verbindt, telkens werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Ook uw broer J. E. K. (...) ontving een weigeringsbeslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in

een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadisiya te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjjiitische pelgrims en een controlepost van de politie

gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.*

*Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Qadisiya onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Qadisiya niet naar Qadisiya kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Qadisiya en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qadisiya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.*

*Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt machtsoverschrijding opgeworpen.

Na een korte theoretische uiteenzetting van een aantal door hem geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en het aanhalen van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing op een met redenen omklede wijze moet oordelen dat een terugkeerbesluit niet leidt tot (in)direct refoulement en dat *in casu* de bestreden beslissing wat dit betreft gestereotypeerd voorkomt. De commissaris-generaal beperkte zich immers tot een louter stereotype verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en het administratief dossier, uiteindelijk een opsomming van de afgeronde procedures, zonder dat uit deze beknopte samenvatting zou blijken dat de motivering rechtstreeks en persoonlijk de huidige persoonlijke situatie van verzoeker zou viseren.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en meent hij dat het terugleiden van de beroepstermijn van dertig dagen naar tien of vijf dagen hier niet aan beantwoordt. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) reeds de tenuitvoerlegging van een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van een zelfde of gelijkaardige redenering.

Ondergeschikt voert verzoeker verder aan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald ten opzichte van zijn eerdere asielaanvragen. Hij wijst daarbij op het volgende:

*“Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat zich één uiterst belangrijk, feitelijke omstandigheid heeft plaatsgevonden die uiteraard niet te betwisten valt, vermits zij OFFICIEEL via OIM naar Irak gerepatriëerd werd op 09.05.2018, daar waar zij het land sinds 2009 verlaten had;  
Dat zij de bewijzen heeft voorgelegd van haar terugkeer, die als nieuw element centraal dient te staan;  
Dat de verzoekende partij daarnaast ook een ander nieuw element heeft voorgelegd, ni de omstandigheid dat zijn broer die in Irak was gebleven, op 16.05.2018 doodgeschoten werd;  
Dat de verzoekende partij het overlijdensakte van de broer M. (...) op 16.05.2018 heeft neergelegd;  
Dat deze akte de oorzaak van de dood vermeldt, nl vuurschotten;  
Dat de rouwbrief vermeldt dat de broer naar aanleiding bvan een terroristische aanval is overleden ;  
Dat condoleren aan de Moskee op 17.05.18 plaatsvond;  
De verzoekende partij heeft tevens een foto voorgelegd van het graf van haar broer;  
Dat de verzoekende partij derhalve degelijk volledig nieuwe feiten, gegevens heeft voorgelegd, feiten die daarnaast ook door materiële bewijsstukken zijn gestaafd;”*

Daarna gaat verzoeker in op de concrete motieven van de bestreden beslissing inzake zijn terugkeer naar zijn geboorteplaats, waar hij zich bij zijn zus vestigde:

*“1. het CGVS haalt aan dat de terugkeer van de verzoekende partij reeds aantoon dat de verzoekende partij geen vrees koesterde, anders was zij in België gebleven:  
De verzoekende partij was bij haar terugkeer naar Irak, sedert 2009 in België en had reeds 5 maal asiel aangevraagd, tevergeefs.  
Zij leefde aldus reeds jaren illegaal en voor een deel op straat : de precaire situatie werd niet alleen onverdraaglijk maar ook hooploos;  
Verzoekende partij vreesde te worden aangehouden en manu militari te worden teruggestuurd, met als gevolg dat zij niet anoniem kon terugkeren.  
Zij koos dus voor een vrijwillige terugkeer;  
Zij deed hiermee niets anders dan uiteindelijk toch te gehoorzamen aan de bevelen die haar gegeven werden, het land te verlaten.*

*Het kan haar niet worden verweten te hebben gehoorzaamd;  
Hieruit kan of mag evenmin een gebrek aan vrees worden afgeleid;  
2. Het CGVS verwijt de verzoekende partij naar de plaats te zijn teruggekeerd waar het probleem gerezen was, nl naar haar geboortestad, bij haar zus waar ze gemakkelijk kon worden gevonden;  
Dit kan haar evenmin verweten worden : de verzoekende partij heeft zich in België niet rijk gemaakt en is zonder spaargeld teruggekeerd.  
Materieel kon zij niets anders doen dan naar de familiewoning terug te keren;  
Verder is het bijna onmogelijk in Irak naar een plaats te gaan waar de stam niet aanwezig of vertegenwoordigd is, want de bevolking leeft eerder tribaal.  
Zich ergens vestigen waar men niet van afkomstig is wekt de aandacht en verwekt ook vragen.  
De verzoekende partij was derhalve van oordeel dat een terugkeer naar haar zus de enige oplossing was, hoewel zij ervan bewust was dat de situatie niet veilig was. Zij had geen andere alternatief maar ook geen veiliger alternatief.”*

Vervolgens benadrukt verzoeker dat de uiteindelijke wraak van de militie haar oorsprong vindt in het feit dat zijn broer leden van de militie liet arresteren. Hij herinnert eraan dat destijds in de provincie waarvan hij afkomstig is hevige gevechten plaatsvonden tussen het reguliere leger en de milities, dat de milities thans de macht in handen hebben en dat in zijn geboortestad en in de provincie Al Qadisiya heel regelmatig grote en middelmatige controles worden gevoerd om de veiligheid te handhaven. Het kan volgens verzoeker dan ook geenszins worden uitgesloten dat hij het slachtoffer werd van zulke controleactie, al dan niet op hem gericht.

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat bij gebrek aan voldoende nauwkeurig onderzoek niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze nieuwe elementen, met name zijn terugkeer naar Irak en het overlijden van zijn broer, niet aanzienlijk de kansen verhogen om erkend te worden als vluchteling of minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker voegt hier ten slotte nog aan toe dat de situatie in Irak voor sjiïeten die zich tegen de milities hebben verzet slechter is geworden dan vroeger en dat meer dan ooit in Irak de tijd gekomen is om af te rekenen. De macht van de milities is immers toegenomen, wat zijn oorsprong zou vinden in de periode dat verzoeker problemen kende met de toenmalige militie.

Verzoeker besluit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal tot een inhoudelijk, daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de nieuwe voorgelegde toestand en van de nieuwe voorgelegde materiële elementen en documenten en dat de redenering in de bestreden beslissing noch coherent, noch redelijk is. De commissaris-generaal diende een ernstig onderzoek te maken van de feitelijke huidige situatie niet alleen van verzoeker, maar ook van de sjiïeten die de sjiïtische milities bekritiseerd hebben in de huidige Zuidelijk Irak, ongeacht een eerste beoordeling van “ongeloofwaardigheid” van de eerdere asielaanvragen en rekening houdende met het feit dat de situatie in Irak thans *anno* 2018 niet te vergelijken is met de situatie *anno* 2009, op het ogenblik van de eerste asielaanvraag.

## 2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop



die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 23 van de Procedurerichtlijn, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn zesde verzoek zijn eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt en het actuele karakter ervan benadrukt door te verwijzen naar gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na zijn terugkeer naar Irak, niets wijzigt aan de eerdere beoordelingen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn broer en aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, dat (ii) verzoekers terugkeer naar zijn land in mei 2018 bovendien onverenigbaar is met de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), dat (iii) de omstandigheid dat verzoekers familieleden tot op de dag van vandaag zonder al te grote problemen steeds in de regio van Diwaniya bleven wonen, dat verzoeker een laconieke houding aanneemt in verband met de keren dat de taliban na de moord op zijn broer bij zijn zus naar hem zijn komen vragen en dat verzoeker vaag blijft over verschillende aspecten van zijn relaas maken dat de conclusie die reeds in zijn vorige verzoeken werd gemaakt, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring als zou hij door het Mehdi-leger vervolgd worden omwille van de beweerde activiteiten van zijn broer, wederom bevestigd wordt en dat (iv) er voor burgers in de zuidelijke provincies in Irak thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Ten slotte blijkt uit het voorgaande tevens dat de motieven van de bestreden beslissing concreet zijn toegespitst op de situatie van verzoeker, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat deze beslissing stereotiep gemotiveerd is. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker (onder meer) dat hij in mei 2018 naar Irak is teruggekeerd waar hij bij zijn zus verbleef, dat hij daar herkend werd door twee mensen, en dat dezelfde dag het huis van zijn zus werd binnengevallen door enkele leden van het Mehdi-leger die op zoek waren naar hem of zijn broers en die nog steeds uit waren op wraak omwille van de arrestatie van enkele leiders van het Mehdi-leger die zijn broer in de uitoefening van zijn functie bij de Nationale Garde had verricht, doch dat hij erin slaagde te ontsnappen, maar dat zijn broer werd doodgeschoten toen deze probeerde te verhinderen dat hij gevonden zou worden (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij blijft vasthouden aan de motieven die hij in eerdere verzoeken heeft aangebracht, met name dat hij geïsoleerd wordt door het Mehdi-leger omwille van de werkzaamheden en de problemen van zijn broer, die bij de uitoefening van zijn functie bij de Nationale Garde leiders van het Mehdi-leger zou hebben gearresteerd. Reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker de vluchtelingenstatus niet kon worden toegekend omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn broer en bijgevolg ook niet aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, motieven die door de Raad werden bevestigd. Verzoekers tweede verzoek werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Naar aanleiding van verzoekers derde, vierde en vijfde verzoek kwam het CGVS tot de conclusie dat het louter verwijzen en louter verder bouwen op zijn initieel relaas - waaraan geen geloof kan worden gehecht - niet kan leiden tot een andere appreciatie van zijn vluchtrelaas en dat bijgevolg deze nieuwe verzoeken niet ontvankelijk dienden te worden verklaard. Naar aanleiding van zijn derde en vijfde verzoek ging verzoeker niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS, in het kader van zijn vierde asielaanvraag deed hij dit wel maar werd het beroep door de Raad verworpen.

Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn zesde verzoek zijn eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze worden aangetoond, herhaalt en het actuele karakter ervan benadrukt door te verwijzen naar gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na zijn terugkeer naar Irak, wijzigt niets aan het voorgaande en is op zich niet van die aard om de eerder reeds vastgestelde bedrieglijkheid van zijn asielmotieven op te heffen.

Bovendien is ook de Raad van oordeel dat verzoekers terugkeer naar Irak in mei 2018 onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker haalt als reden voor zijn terugkeer aan dat hij reeds jaren illegaal in het land was en voor een deel op straat leefde en dat hij koos voor een vrijwillige terugkeer zodat hij anoniem kon terugkeren. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Aldus slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing, met name dat indien hij werkelijk nog zou te vrezen hebben voor de problemen die hij aanhaalde in zijn eerdere verzoeken, moeilijk kan worden aangenomen dat hij besliste terug te keren naar de regio waar deze problemen zich zouden hebben voorgedaan en dat hij, door er toch voor te kiezen zich terug in dezelfde stad te vestigen als waar hij voor zijn vertrek uit Irak verbleef, zich aan een niet te onderschatten risico zou blootstellen nu personen die het op hem gemunt hebben het niet al te moeilijk hebben om hem terug te vinden, te weerleggen of te ontcrachten. Dit geldt eens te meer daar verzoeker introk bij zijn zus en hij zelf aanhaalde dat het voor zijn vervolgers niet moeilijk zou zijn om haar adres te achterhalen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Waar verzoeker nog stelt dat hij niet voldoende spaargeld had om zich elders te vestigen en dat het bijna onmogelijk is om naar een plaats te gaan waar de stam niet aanwezig of vertegenwoordigd is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Dat verzoeker na zijn terugkeer besliste zich bij zijn zus in Irak te vestigen acht de Raad dan ook niet te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging.

Daarbij komt dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekers broer net enkele dagen na verzoekers aankomst bij zijn zus in Irak vermoord werd, terwijl deze reeds heel die tijd in deze regio verbleef. Hoewel verzoekers familieleden wel verhuisden van hun oorspronkelijk adres, bleven zij steeds in de regio van Diwaniya wonen en verliet dit gedurende *quasi* tien jaar klaarblijkelijk zonder al te grote problemen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 14-15). Verzoeker verklaarde weliswaar dat men aan zijn zus enkele keren naar hem vroeg, doch kon verder niets aanhalen dat zijn familieleden zou zijn overkomen voor zijn terugkeer naar Irak. Hij verklaarde zelfs op een bepaald moment gestopt te zijn met hiernaar te vragen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Verzoeker wijst in dit verband op het feit dat zijn broer leden van de militie had laten arresteren en herinnert eraan dat er destijds in de provincie waaruit hij afkomstig is hevige gevechten plaatsvonden tussen het reguliere leger en de milities en dat de milities thans de macht hebben in Zuid-Irak, waardoor de situatie er voor sjiieten die zich tegen de milities hebben verzet slechter is geworden dan vroeger. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn broer bij de Nationale Garde en bijgevolg ook niet aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, kan dit betoog niet worden aangenomen. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers bewering dat niet kan worden uitgesloten dat hij het slachtoffer werd van een controleactie, al dan niet op hem gericht.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

*“Na de moord op uw broer zouden ze nog een drietal keer bij uw zus naar u zijn komen vragen. Eerst beweert u dat dit een laatste keer gebeurde toen u in Khadimiya verbleef. U verklaart dat ze nadien niet meer langskwamen, onmiddellijk daarna beweert u het eigenlijk niet te weten. U zou hier niet naar hebben gevraagd (CGVS p.6-7). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Later antwoordt u dan weer dat ook na uw vertrek uit Irak soms nog naar u gevraagd zou zijn geweest (CGVS p.15). Bij doorvragen blijkt dit welgeteld een keer te zijn geweest. Dit zou dateren van voor uw komst naar België, toen u nog in Jordanië verbleef (CGVS p.16). U blijft voorts nog vaag over verschillende aspecten van uw relaas. Zo weet u niet wie de twee personen die u herkenden waren. U gaat er wel van uit dat ze tot het Mehdi-leger behoorden (CGVS p.11). U kunt niet zeggen hoeveel personen het huis van uw zus binnenvielen.*

*U hebt haar dit niet gevraagd (CGVS p.12). U kunt ook geen concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken zouden hebben meegemaakt als u. Ook hier hebt u niet naar gevraagd (CGVS p.16). Al deze elementen maken dat de conclusie die reeds in uw vorige verzoeken werd gemaakt, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u door het Mehdi-leger vervolgd worden omwille van de beweerde activiteiten van uw broer W. (...), wederom bevestigd wordt.*

*Voorts dient nog te worden gewezen op het feit dat u toen u recent uit Irak vertrok, bij de grensovergang een paspoort met uw eigen gegevens erop toonde (CGVS p.9, 18). Dat u ervoor zou opteren legaal het land te verlaten indien u daadwerkelijk wordt geviséerd door Mehdi-leger, is niet geloofwaardig. U haalt immers zelf aan dat zij met de autoriteiten samenwerken (CGVS p.15). Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Dit bevestigt dan ook des te meer dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van het Mehdi-leger, noch van de Iraakse autoriteiten.*

*(...)*

*Volledigheidshalve moet ook aangestipt dat de opeenvolgende asielaanvragen van uw broer W. K. A. (...), met wiens profiel u uw eigen problemen verbindt, telkens werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Ook uw broer J. E. K. (...) ontving een weigeringsbeslissing."*

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

*"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele kieskaart, de boardingpassen en bagagestickers van uw terugkeer naar Irak en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 16/5/18), een mail i.v.m. uw terugkeer naar Irak, een foto van de incheckbalie en een document van IOM. Deze zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en terugkeer naar Irak, dewelke op zich niet betwist worden. Wat betreft de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer, het rouwbericht en de klacht dient allereerst te worden opgemerkt dat dit slechts kopieën zijn, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd. Documenten kunnen bovendien enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert."*

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadisiya te worden beoordeeld.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de*

controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Qadisiya onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Qadisiya niet naar Qadisiya kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Qadisiya en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qadisiya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."*

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, vermogen te weerleggen. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.5. Door aan te geven van oordeel te zijn dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel kan beschikken nu het terugleiden van de beroepstermijn van dertig dagen naar tien of vijf dagen niet beantwoordt aan het recht op een effectief beroep, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Verzoekers kritiek komt in wezen neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Ten overvloede kan trouwens worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat hij geen blijk geeft van een belang bij de opgeworpen grief.

Een schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39 van de Procedurerichtlijn kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN